

УДК 94 : 32 : 355.48 (73+410) «1914/1918»

ПОЛІТИКА США СТОСОВНО БРИТАНСЬКОЇ МОРСЬКОЇ БЛОКАДИ У РОКИ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ У КОНТЕКСТІ «НІМЕЦЬКОЇ ПОЛІТИКИ» США (1914-1918 рр.)

Геннадій Казаков

Запорізький національний університет
Україна, 69600, м. Запоріжжя, вул. Жуковського, 66
e-mail: gkazakov2505@mail.ru

Використання морської блокади не є новим явищем для світової історії. Ще у 332 р. до н.е. датується перша відома історичний науці морська блокада, яка була застосована Олександром Македонським острівного порту Тіра, а з розвитком судноплавства й озброєння військових кораблів, блокада починає використовуватись дедалі частіше. Не винятком у поданому плані стала і Перша світова війна, коли питання морської блокади, встановленої британським урядом, стало ключовим у відносинах США та Німеччини, як у плані дипломатії, так і в економічній сфері. Вивчення впливу британської морської блокади на взаємовідносини США та Німеччини є актуальним і для сучасності, адже наразі продовжує діяти морська блокада у секторі Газа і лише кілька років назад була скасована морська блокада Куби Сполученими Штатами Америки, яка протривала практично півстоліття.

Метою статті поставлено дослідити становлення морської блокади Німеччини флотом Великобританії та її роль в американо-німецьких взаємовідносинах у роки Першої світової війни.

В історіографії питання морської блокади та відносин США і Великобританії розроблялося низкою дослідників. Зокрема, вагомий внесок у розробку поданої проблеми внесли А. Лінк, Дж. Гуч, О. Вельможко, Д. Усатюк. Проте, проблема впливу британської морської блокади на взаємовідносини США та Німеччини наразі не поставала сферою наукової розробки.

Під морською блокадою, згідно О. Вельможко, розуміється один із засобів ведення морської війни, що полягає у закритті військово-морськими силами однієї з воюючих держав доступу з моря до узбережжя, яке було приналежним іншій державі або контролюваним нею, з метою перервати морське сполучення та дезорганізувати морську торгівлю [2, с. 201].

Вперше ідею становлення блокади була запропонована американським професором

Ч. Елітом, який у своєму листі до В. Вільсона від 6 серпня 1914 р. пропонував урядам Британської імперії, Франції, Японії, Італії, Росії та США встановити спільну блокаду Німецької й Австро-Угорської імперій [1, с. 101-102]. Однак американський президент, який прийняв курс на нейтралітет США у війні [33] відмовився від підтримки подібної ініціативи.

20 серпня 1914 р. про початок морської блокади Німеччини оголошує уряд Великобританії.

Ще незадовго до початку Першої світової війни, у 1909 р. у Лондоні відбулася конференція на якій було прийнято так звану «Лондонську декларацію про право морської війни», якою встановлювались правила ведення війни на морі. Перший розділ декларації стосувався власне питанням блокади.

Відповідно до поданого документи передбачалося, що «блокада може бути застосовна лише до портів і берегів, що належить ворогові або їм зайнятим» [3, с. 151]. При цьому стаття 18 декларації проголошувала: «Блокуючі сили не повинні перекривати доступ до нейтральних портів і берегів» [3, с. 154].

Однак, наголосивши на початку осені 1914 р. [30, с. 169-171] на встановлення блокади, уряд Британської імперії проігнорував подані статті. Водночас британське керівництво наголосило на інших статтях документу, які конкретизувало її права, до яких відносились: право зупинки й огляду нейтральних суден і право конфіскації вантажів противника, які провозяться морським шляхом, як експортних, так і імпорتنих [28, с. 213-214]. Подане явище могло негативно вплинути на економіку США, яка з початком війни збільшила обсяги своєї торгівлі з нейтральними країнами Європи, які у свою чергу виступали як транзит між американо-німецькою торгівлею.

Ще 5 серпня було встановлено перелік контрабандних товарів, який нараховував на той момент 25 позицій, серед яких була не тільки військова продукція, але й продовольчі товари, одяг, предмети щоденного вжитку [26,

с. 215-216]. Цікаво, що нафта, яка сьогодні є однією з ключових сировин, до переліку контрабанди увійшла лише 9 жовтня, поряд ще з 10 товарами [26, с. 244], що вказує на її незначну роль на початку війни. Відбувається поділ на абсолютну й умовну контрабанду, товари другої категорії могли бути повернені власнику.

Унаслідок цього, практично одразу із проголошенням блокади, в американській пресі починають публікуватись статті, в яких засуджувались дії Великобританії. Наголошувалося, що дії морського флоту Британії порушують права нейтральної торгівлі та власне саму «Лондонську декларацію...», на яку робились виноски при встановленні блокади [9, арк. 26]. Унаслідок цього, відбувається становлення списку контрабандних товарів, до яких зокрема відносились: зброя усіх видів, порошок і вибухові речовини спеціально підготовлені для застосування у війні, військові фури й інший транспорт, обладнання військового характеру, всі види упряжі, пластини броні, продукти харчування, одяг, тканини для одягу, чоботи та черевики, придатні для використання у війні тощо [26, с. 215-216]. Цей список нараховував понад 50 найменувань. Особливий акцент робився на бавовні, в якій на думку британського керівництва, приховували контрабанду [12, с. 29].

Німецька преса також не лишилася осторонь проблеми та закликала американський уряд «забезпечити гарантії для торгівлі Сполучених Штатів з Німеччиною» [27, с. 5].

Одночасно із пресою, проти блокади починає виступати й уряд США, який був підтриманий фінансовими колами держави, зацікавленими у торгових відносинах з Європою, а саме із Німеччиною. Так, родини Рокфеллерів, Гугенхеймів мали давні економічні інтереси у Німеччині. Вони рішуче виступили проти англійської блокади та домагалися від уряду В. Вільсона суворих заходів по відношенню до Англії, яка, націливши блокаду проти Німеччини, використовувала її також для ослаблення американських конкурентів [5, с. 351].

З листа державного секретаря У.Брайана американського послу у Великобританії В. Пейджу від 26 грудня 1914 р., ми бачимо, що уряд США активно виступає проти подібної політики, яка заважає нейтральній торгівлі. Зокрема У.Брайан зазначає: «У перші тижні війни блокада була необхідна аби запобігти постачанню контрабанди Німеччині. З цієї причини, ми не були схильні судити подібну політику суворо... Проте майже 5 місяців

пройшло з початку війни, а керівництво Британії не змінило своєї політики, так і не дозволивши продовжити торгівлю між нейтральними країнами» [17]. Конфіскація товарів американських компаній, згідно з позицією американського керівництва, призводили до значних фінансових втрат з боку американських компаній, що не компенсувалося державою-блокатором [18, с. 3]. Окрім того, уряд США не погоджувався із конфіскацією низки товарів, які ні в якій мірі не зможуть бути використанні у військових цілях. Зокрема, була розкритикована конфіскація партії міді, яка везлася до Швеції й Італії [24, с. 218]. А конфіскація інших товарів, які являли собою продукти харчування, узагалі призводила до голодування у нейтральних країнах [18, с. 1, 3].

У відповідь на це, Міністерство закордонних справ Англії звинуватило уряд США у тому, що він прагне не до відновлення торгівлі з нейтральними державами, а у використанні нейтральних європейських держав з метою ввезення контрабандних товарів до ворожо налаштованої Німеччини, тим самим недоотримуючись нейтралітету [23, с. 178]. Зокрема Е. Грей наводив приклад по торгівлі з нейтральними країнами міддю, яка у 1914 р. зроста майже у 10 разів, у порівнянні з попереднім роком. Було наголошено, що подані обсяги є завеликими для внутрішнього використання нейтральних країн Європи, а отже планується їх подальше перевезення до Німеччини [11]. Більше того, було наголошено на тому, що під принцип «свободи морів» не входить боротьба із контрабандою, й одже британський уряд у реаліях війни може встановити блокаду задля зупинки постачання супротивника (а саме Німеччину) товарами, необхідним для ведення війни [18, с. 1].

Проте, вже 31 грудня 1914 р. в американській пресі публікується заява британського уряду про спробу пошуку альтернативи у вирішенні виниклої проблеми, пропонуючи, як альтернативу, компенсувати усі втрати американських суден, які затримуються унаслідок блокади [16, с. 1]. Проте практика показала, що у більшості випадків Великобританія не мала фінансових можливостей виконати свої зобов'язання.

У ході морської блокади до кінця 1914 р. було затримано близько півсотні американських суден з різним вантажем і місцем призначення. Для прикладу, американський корабель «Kroonland» з вантажем міді для Італії протягом декількох тижнів тримався у Гібралтарі; корабель «Pridilla» перебував під вартою у Га-

ліфаксі зі змішаним вантажем на шляху до нейтральному порту; корабель «Rockefeller», навантажений маслом і направлений до скандинавських портів, був зупинений і проведений у Йоркський порт тощо [13, с. 8].

Варто зазначити, що дипломатична боротьба з англійською блокадою не обмежувалася винятково тими проблемами, які вона наносила американській торгівлі. Наприкінці 1914 р. В. Вільсон здійснює першу спробу примирення між ворогуючими блоками, намагаючись виступити в якості посередника, який розробив би вигідні не тільки для країн Європи, але і США умови миру [23, с. 196]. Німеччина дала згоду на мирні переговори лише у випадку скасування урядом Великобританії блокади на що остання категорично відмовилась [31].

Провал першої мирної ініціативи В. Вільсона призводить до початку встановлення блокади британських берегів підводними човнами Німеччини. Причиною цього стало збільшення кількості контрабандних товарів, яке відбулось 4 лютого 1915 р. [2, с. 204]. Того ж дня німецьке адміралтейство оголосило про введення через два тижні морської блокади Британських островів. Було зазначено, що всі англійські судна у спеціально позначеній морській зоні навколо Великобританії будуть знищуватися, у тому числі небезпечі піддавались і судна нейтралів, які з'являться у вказаній зоні, оскільки англійці часто користувалися прапорами нейтральних країн. Згідно німецькому попередженню, підводні човни будуть топити у цій зоні будь-які торгові судна противника незалежно від можливості порятунку пасажирів або екіпажів цих суден. Кайзерівський уряд заявив про свою готовність зняти блокаду, але лише після зняття англійським флотом блокади німецького узбережжя [9, арк. 42].

У кінцевому результаті 18 лютого була дана нова директива:

«1. Підводну війну проти торгових суден вести з повною наполегливістю.

2. Ворожі торгові судна повинні знищуватися.

3. Нейтральні судна потрібно, за можливостю, щадити. При цьому несення нейтрального прапора, або відповідних знаків нейтральних пароплавних ліній на трубах, не повинно вважатися гарантією приналежності даного судна до нейтральної держави; також і несення додаткових нейтральних відмінностей не дає у цьому повної впевненості. Командиру належить приймати до уваги сукупність обставин,

що можуть служити для впізнання національності судна, як, наприклад, тип будови, курс, місце, загальна поведінка.

4. Комерційні судна під нейтральним прапором, що йдуть під конвоєм, цим самим доводять свою нейтральність.

5. Госпітальні судна – щадити. Вони тоді лише можуть бути атаковані, коли будуть відкрито застосовуватися як транспорти для перевезення військ з Англії до Франції.

6. Судна комісії для допомоги Бельгії – щадити.

7. У разі якщо, незважаючи на велику обережність, відбудеться помилка, командир знайде захист уряду» [30, с. 496-497].

У відповідності з цими останніми вказівками підводного човна і почали свої дії 22 лютого.

Уряд США одразу зробив спробу мирного врегулювання ситуації на морі. 22 лютого 1915 р. Сполучені Штати направили ноти урядам Великобританії та Німеччини з вимогою обмежити підводну війну рамками «призового права». Особливий акцент робився на англійській ноті в якій уряд США висловлював побажання, щоб Великобританія не перешкоджала доставці продовольства цивільному населенню Німеччини [4, с. 251]. Ініціативу США підтримали і деякі впливові представники Британської імперії. Так, Р. Доналд, редактор газети «Дейлі кроникл», вказав, що вважає за помилку оголошення Великобританією блокади проти Німеччини й «обіцяв у необережній формі торкнутися цього питання у своїй газеті та постаратися вплинути на уряд у потрібному США напрямку» [1, с. 240].

Вирішуючи питання блокади, США висуває низку наступних вимог, які стосувались «нейтральної торгівлі»:

1. Беззаперечний пропуск основних видів продовольства у нейтральні порти.

2. Всі затримані на даний час продовольчі вантажі повинні бути можливо швидше представлені призовому суду.

3. Усі претензії щодо затриманих вантажів бавовни повинні бути представлені, як тільки відправник кожного вантажу засвідчить, що він є дійсним його власником, з яким слід проводити розрахунок [1, с. 229].

Водночас остання вимога була передана до німецького уряду, проте вони відмовились її розглядати без додаткового пункту про дозвіл перевезення сировини [1, с. 233], що у свою чергу призвело до провалу поданої американської ініціативи.

В. Вільсону вдалося тимчасово ускладнити

встановлення англійцями економічної блокади Німеччини. Проте, вже на початку весни у період між 3-11 березня 1915 р., британський уряд наказав своїм військово-морським силам перехоплювати й обшукувати всі нейтральні судна, здатні доставляти щось корисне для Німеччини [14, с. 4].

Певне загострення американо-німецьких взаємовідносин у травні 1915 р., яке було пов'язане із затопленням «Лузітації», призводить до тимчасового припинення у боротьбі із морською блокадою. В. Вільсон акцентує увагу на боротьбі із підводною війною Німеччини. Так, у першій ноті до Німеччини, американський уряд наголосив на «священному праві» свободі морів [19, с. 1], тим самим звертаючись не тільки до Німеччини, але і до Великобританії, встановлення блокади якою і призвело до «агресивної німецької відповіді» [20, с. 1]. Окрім того, німецький посол у США зазначав «Жодна розумна людина у Німеччині не хоче війни, або навіть поганих відносин з великим американським народом» і що уся проблема в англійській блокаді [21, с. 1]. Англія, у свою чергу, заявила, що на відмінну від Німеччини, вона лише конфіскує товари та кораблі, а не знищує їх [19, с. 1].

Після того, як на початку осені 1915 р. відбулося улагодження відносин з Німеччиною, уряд США повернувся до питання протистояння морській блокаді. Ним наголошувалося на тому, що дії Великобританії та Німеччини схожі між собою та заважають нейтральній торгівлі [22, с. 1]. Саме тому англійський уряд мусив слідом за Німеччиною піти на певні поступки. Зокрема, 17 вересня державним секретарем Р. Лансінгом було відправлено до Великобританії ноту, в якій вказувалося, що слід завершити втручання Британських островів в американську торгівлю. У примітці до ноти вказувалося на борг, який нанесла Англія Сполученим Штатам унаслідок блокади [25, с. 3]. А вже 1 жовтня 1915 р. британський уряд наголосив, що буде конфісковувати та знищувати усі контрабандні товари, які направляються до голландських портів, у тому числі і продовольство [15, с. 4]. Тобто, як ми бачимо, Великобританія не лише не пішла на поступки США, але і посилила блокаду.

У 1916 р. у Великобританії створюється спеціалізоване Міністерство блокади, яке координувало всі блокадні дії. Першим розпорядженням поданого міністерства стало створення «чорних списків» до яких заносились фірми, що прямо або опосередковано мали відносини із Німеччиною. Так, на 8 липня до

нього були внесені 85 американських фірм [2, с. 204]. Наслідком поданої події стала чергова поїздка Е. Хауза до європейських столиць зі спробою укладання миру між воюючими державами. Головним питанням, яке обговорювалось, була англійська блокада. Тоді як Німеччина вказувала, що згодна на мирні переговори лише у випадку відмови Англії від морської блокади та дозволу нейтральної торгівлі, то уряд останньої вказував, що блокада є єдиною дієвою зброєю проти ворога. Так, Е. Грей вказував: «Якщо ми відмовимося від блокади, то Німеччина скоріше за все переможе» [1, с. 345].

У квітні 1916 р. німецький посол у США І. Бернсторф телеграфував американському уряду: «Ми хочемо уникнути війни. Будь ласка повідомте, яким чином цього досягти. Що маєтись на увазі у ноті під «незаконною підводною війною»? Якщо ми погодимося на їхні вимоги, то чи зроблять вони тиск на Англію щодо блокади?» [1, с. 428]. Проте, власне німецький уряд був згоден на скасування підводної війни лише у випадку, якщо Великобританія першою скасує блокаду німецького узбережжя та дозволить поступати до неї продовольству [10, арк. 115, 119]. Вони виокремлювали підводну кампанію, як справедливу відповідь на продовольчу блокаду союзників [1, с. 430].

Розрив дипломатичних відносин між урядом США та Німеччиною від 3 лютого 1917 р. [32] й остаточний вступ США у війну 6 квітня 1917 р. [34] призвели і до переорієнтації в американській політиці відносно морської блокади. Для початку, було передбачено відмовитись від критики подібного кроку у британській політиці, а після 6 квітня Сполучені Штати самі долучаються до німецької блокади.

Як тільки США вступили у війну, американський уряд став вимагати від нейтралів припинення всякої торгівлі із Німеччиною. 15 червня 1917 р. Конгрес США вотивав закон про контроль над експортом і заборону вивезення певних видів товарів до нейтральних країн. 6 жовтня 1917 р. Конгрес США прийняв закон, за яким заборонялася всяка торгівля (пряма і непряма) з ворогом, встановлювалося право реквізиції майна, що належить громадянам країни ворога, заборонялася діяльність іноземних страхових товариств. Після свого вступу у війну США вимагали від європейських нейтральних країн припинення торгівлі з Німеччиною та заборонили своїм фірмам без особливого дозволу уряду відправляти товари до цих країн. Були створені органи для контролю над зовнішньою торгівлею США і нейт-

ралів з країнами ворожої коаліції, а також органи контролю над використанням капіталовкладень за кордоном. США також ввели «чорні списки», які були значно ширшими за ті, які встановили країни Антанти і зокрема Великобританія. За наполяганням уряду США наприкінці 1917 р. у Лондоні був створений союзний комітет блокади до функцій якого входило вирішення питань раціонування зовнішньої торгівлі у нейтральних країнах [29, с. 256-261].

Таким чином, морська блокада Німеччини, встановлена урядом Великобританії у період Першої світової війни, стала на заваді американо-німецьких взаємовідносин у плані торгівлі. З іншого боку, питання скасування блокади було головним критерієм для початку мирних переговорів Німеччини та країн Антанти, ініціаторами яких виступали керівні кола США. Саме тому вирішення британської морської блокади стояло практично в основі відносин США та Німеччини у роки війни. Лише оголошення війни Німеччині Сполученими Штатами стали причиною скасування боротьби із морською блокадою та долученням до неї.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Архив полковника Хауза. Избранное: в 2-х т. / [пер. с англ. Н. Котова]. – М.: АСТ, 2004. – Т. 1 – 602 с.
2. Вельможко А.В. Английская морская блокада в Первой мировой войне / А.В. Вельможко // Морское право: актуальные вопросы теории и практики. – Одесса, 2005. – С. 201-208.
3. Лондонская декларация о праве морской войны // Международное право в избранных документах. – М., 1957. – Т. 3. – С. 151-161.
4. Первая мировая война на море. – Мн.: Харверст; М.: АСТ, 2001. – 592 с.
5. Севостьянов Г. История США [1877-1918]: у 4-х т. / Г. Севостьянов. – М.: Издательство «НАУКА», 1985. – Т. 2. – 601 с.
6. Шацко В. Первая мировая война 1914-1918: Факты, документы / В. Шацко. – М.: «Олма-Пресс», 2003. – 480 с.
7. Шталь А. Развитие методов операций подводных лодок в войну 1914-1918 гг. на основных морских театрах / А. Шталь. – М.: Воениздат НКО СССР, 1936. – 216 с.
8. Ambassador Page to Secretary of State Bryan: London, January 7, 1915 [Electronic resource]. – Access mode: http://www.lib.byu.edu/index.php/U.S._Protests_Against_Maritime_Warfare
9. Archives of The Filson Historical Society (further – AFHS). – Mss. A B937c/1405. – 58 p.
10. Archives of The Filson Historical Society (further – AFHS). – Mss. A B937c/1424. – 391 p.
11. Atlantic County Record. – 1915. – February 13. – P. 1
12. Ayers L. The war with Germany: a statistical summary / L. Ayers. – Washington: Government Printing Office, 1919. –

167 p.

13. Bayard W. Great Britain and American ships / W. Bayard // The New York Times. – 1914. – December 31. – P. 8
14. Blockade of German ports will hit local importers // Evening lieder. – 1915. – March 16. – P. 4
15. Britain pledges U.S. not to seize cargoes of food // Evening lieder. – 1914. – October 1. – P. 4
16. Britain seeks to satisfy os // The New York Times December. – 1914. – October 31. – P. 1
17. Correspondence between William Jennings Bryan, Secretary of State and Walter Hines Page, US Ambassador to Great Britain [Electronic resource]. – access mode: http://www.lib.byu.edu/index.php/U.S._Protests_Against_Maritime_Warfare
18. England must pay is Wilson's view // The New York Times. – 1914. – December 30. – P. 1, 3
19. First Wilson note called cantian // The New York Times. – 1915. – June 12. – P. 1
20. For humanity's rights // The New York Times. – 1915. – June 11. – P. 1
21. Germans hope for note to England // The New York Times. – 1915. – June 21. – P. 1, 2
22. Germans now turn to praise of Wilson // The New York Times. – 1915. – November 14. – P. 1
23. Lansing R. War Memoirs / R. Lansing. – N.Y.: The Bobbs Merrill C, 1935. – 383 p.
24. Major Problems in American Foreign Relations: Since 1914 (Major Problems in American History (Wadsworth)) / by D. Merrill, T. Paterson. – Cengage Learning; 6 edition, 2006. – V. 2. – 608 p.
25. Note to England Is now completed // The New York Times. – 1915. – September 18. – P. 3
26. Papers relating to the foreign relations of the United States, 1914. Supplement, The World War. – Washington: U.S. Government Printing Office, 1928. – 836 p.
27. U.S. Must oppose Piratical British, says Berlin paper // Evening lieder. – 1914. – October 7. – P. 5
28. U.S. Congress. Congressional record. – Washington: Government Printing Office, 1915. – V. 52. Proceedings a. debate. – 532 p.
29. U.S. Congress. Congressional record. – Washington: Government Printing Office, 1917. – V. 54. Proceedings a. debate. – 676 p.
30. Wilson W. The Messages and Papers of Woodrow Wilson / W. Wilson / ed. by A. Shaw. – N.Y.: The Review of reviews corporation, 1924. – V. 1: 1913-1919. – XXXI, 613 p.
31. Woodrow Wilson: «Address to a Joint Session of Congress on German Violations of International Law», April 19, 1916. Online by Gerhard Peters and John T. Woolley, The American Presidency Project [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=65390>
32. Woodrow Wilson: «Address to a Joint Session of Congress on the Severance of Diplomatic Relations with Germany», February 3, 1917. Online by Gerhard Peters and John T. Woolley, The American Presidency Project [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=65397>
33. Woodrow Wilson: «Message on Neutrality», August 19, 1914. Online by Gerhard Peters and John T. Woolley, The American Presidency Project [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=65382>
34. Woodrow Wilson: «Proclamation 1364 – Declaring That a State of War Exists Between the United States and Germany», April 6, 1917. Online by Gerhard Peters and John T. Woolley, The American Presidency Project [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=598>

Казаків Геннадій *Політика США стосовно британської морської блокади у роки Першої світової війни у контексті «німецької політики» США (1914-1918 рр.)*

У статті автором розглянуто роль британської морської блокади на «німецьку політику» Сполучених Штатів у роки Першої світової війни. Проаналізовано сутність британської блокади та визначено основні етапи боротьби уряду США проти морської блокади. У ході дослідження автор прийшов до висновку, що дипломатична боротьба проти британської морської блокади була однією із ключових тем взаємовідносин з Німеччиною у період американського нейтралітету.

Ключові слова: морська блокада, нейтралітет, підводна війна, Перша світова війна

Казаков Геннадий Политика США относительно британской морской блокады в годы Первой мировой войны в контексте «немецкой политики» США (1914-1918 гг.)

В статье автором рассмотрена роль британской морской блокады на «немецкую политику» Соединенных Штатов в годы Первой мировой войны. Проанализирована сущность британской блокады и определены основные этапы борьбы правительства США против морской блокады. В ходе исследования автором сделаны выводы, что дипломатическая борьба против британской морской блокады была одной из ключевых тем взаимоотношений с Германией в период американского нейтралитета.

Ключевые слова: морская блокада, нейтралитет, подводная война, Первая мировая война

Kazakov Gennadiy United States policy on the British naval blockade during the First World War in the context of the «German policy» (1914-1918)

In the article the author considers the role of the British naval blockade on the «German policy» of the United States during World War I. In the course of writing a research paper to study accents on the study of the nature of the British naval blockade; reasons for establishing naval blockade and the influence of the blockade on relations between the USA and Germany. The analyzed a essence of the British blockade. The author singled out main stages the government of USA against the naval blockade. The author concluded that the diplomatic struggle against the British naval blockade was one of the key topics of relations with Germany during the American neutrality. The main reason for the phenomenon was the obstacle submitted by the British government to carry out trade with European countries, including indirect trade with Germany. After the USA entry into the war against Germany the American government cancels all the differences between the US and the UK and was the cause orders to US naval blockade of Germany.

Keywords: sea blockade, neutrality, submarine war, First World War

Рецензенти:

Кринко Є.Ф., д.і.н., професор

Тодоров І.Я., д.і.н., професор

Надійшла до редакції 05.02.2017 р.